

UÇ BELKİS UÇ

Kadınlar da Oradaydı!

UÇ BELKİS UÇ

Kadınlar da Oradaydı!

Kadınlar da Oradaydı!

Uç Belkis Uç

Editör: İ. Seçkin AYDIN - Uğur DEMİRCAN - Ç. Tugay GÖKSU

Tarih Metin Yazarı: Gülçin DİLEK - Ramazan ALABAŞ - Hüseyin Vehbi İMAMOĞLU

Öykü Yazarı: Zişan SEYİS - Gülçin DİLEK

Grafik Tasarım: Elif Buğra Kuzu DEMİR - Hüseyin NARİN

Resimleyen: Buket TAN - Gülbin ALTINDAÇ

Türü: Öykü

Bu öykü kitabı, 218K401 - 218K402 proje numaralı
TÜBİTAK 1003 - Öncelikli Alanlar Ar-Ge Projeleri Destekleme Programı
kapsamında hazırlanmıştır.

www.kadinlardaoradaydi.com

UÇ BELKİS UÇ

Belkis her zamanki gibi güne erkenden uyanmıştı. Elleriyle gözlerini ovuşturduktan sonra gözü aralanan perdeye takıldı. Dün gece esen şiddetli rüzgârı duymasa belki de eve hırsız girdiğini sanıp korkacaktı. Ancak camın üzerinde hâlâ yağmur tanecikleri durmaktaydı. Yataktan çıkmadan uzunca bir süre, yağmur damlalarının aşağıya doğru nazlı nazlı akışını izleyebilirdi; fakat bugün tembellik yapacak bir gün değildi. Onu sımsıkı saran yorganını atarak cama doğru yöneldi. Anlaşılan hava sadece camı aralamakla kalmamış evinin önündeki dev gibi çınar ağacının birkaç dalını da yere sermişti. Belkis bir an ağacın bu haline üzölmüşse de rüzgârı da bunun için suçlayamazdı ya! Elini yüzünü yıkadı üzerine her zamanki gibi kadınların giyindiği dikkat çekmeyen kıyafetlerinden bir tanesini geçiriverdi. Kıyafet seçmek için zorlanmıyordu. Çünkü bütün kıyafetleri neredeyse birbirinin aynısıydı. O dönemde kadınlardan kıyafet seçminde belirli kuralları gözetmeleri beklenirdi. Bir gün kadınlar giyim konusunda kendi kararlarını verebilecek, üniversiteye gidebilecek hatta istedikleri işlerde çalışabileceklerdi bunu biliyordu

ama bunun için tüm kadınların aynı fikirde olup bu isteği hep bir ağızdan söylemeleri gerekiyordu. Farkındaydı... Bu yüzden her gün kadınlarla birlikte fikirlerini paylaşır, ardından haklarını savunmak ve diğer kadınları da aydınlatmak için *“Kadınlar Dünyası”* adını verdikleri dergide yazılarını paylaşırlardı. Belkıs tüm bu düşüncelerinin arasında bir iç geçirerek:

“Her neyse...” dedi. Sesinin verdiği yüksek tınıyla hayal dünyasından çıkarak:

“Şimdi hayalleri gerçekleştirme zamanı Belkıs!” diyerek kendi kendine konuştu. Hızlı adımlarla aşağıya indi. Kapının önünde bir gazete durmaktaydı. Tam mutfağa doğru yönelecekken gazetenin yabancı dilde olduğu dikkatini çekti. Yönünü hemen gazeteden tarafa çevirerek elini gazetenin kabartılı harflerle bezenmiş sayfalarında gezdirdi. Sonra gazetenin kapağındaki resme dikkatlice bakınca yüzünde bir şaşkınlık ifadesi oluştu. Çünkü resimde büyük bir uçak vardı; evet bu normaldi elbette, ancak uçağın pilot koltuğunda oturan kişi bir kadındı! Altında ise şu başlıklar yazıyordu:

"Pilot Lisansı Alan Kadınlar"
"Pilot Kadınlar Hava Yarışında!"

Belkıs gazetenin sayfalarını çevirdikçe düşüncelere dalıyordu. Demek Avrupa ve Amerika'da başarılarını merakla takip ettikleri pilot kadınlara yenileri eklenmekle kalmamış, hava yarışlarında da başarılı olmuşlardı. Kadınların epey ilerleme kaydettiklerini düşündü. Gazetedeki pilot kadınların resimlerine bir süre baktı. Azimli oldukları takdirde kadınların neler başarabileceklerini hatırlatsın diye sayfalardan birini camlı vitrinin içine yerleştirdi.

Ardından yerde duran günlük gazetesine gözü takıldı. Ülkesindeki gelişmelere de kayıtsız kalmazdı. Bugünkü haberlerde ise ordunun zor durumda olduğu ve uçak ihtiyacının bulunduğu yazılıydı. Belkis bu duruma her defasında nasıl katkı sağlayabileceğini düşünür dururdu. Kadınların yalnızca ev işleri yapabileceğini düşünen kişilerin varlığını hatırladı. Derin bir iç geçirdi. Ancak hemen sonra zihnine akın eden bu olumsuz düşünceleri kovmak ister gibi başını kararlılıkla iki yana salladı. Hayır! Belkis öyle kolay kolay pes edecek biri değildi. Büyük bir kararlılıkla paltonunu alarak hızla dışarı çıktı. Kadınlarla bugün bu konuyu tartışmaları gerektiğini düşünerek üyesi olduğu Osmanlı Müdafaa-i Hukuk-i Nisvan Cemiyetine (Kadın Haklarını Savunma Derneği) doğru yola koyuldu. Kafasında dönüp duran düşüncelerle dalgın dalgın ilerlerken birden kulaklarında tanıdık bir ses yankılandı. Başını çevirip baktığında dernekte birlikte çalıştığı arkadaşlarından birinin koşar adımlarla kendisine yaklaştığını gördü. Belkis arkadaşını gördüğüne sevinmişti. Heyecan ve sabırsızlıkla sabah okuduğu haberi onunla paylaşmak için söze girdi:

“Bugün Avrupa gazetelerini gördün mü? Kadınların havacılıktaki başarılarına yenilerinin eklendiği yazıyor.”

Belkıs okuduğu haberleri tüm detaylarıyla anlattıktan sonra ekledi: “Artık kadınlar mücadelelerinde hak ettikleri sonuçlara ulaşabiliyor. Bu güzel bir gelişme değil mi?” Belkıs’ın bu sözleri arkadaşı üzerinde sevinç yerine üzüntü yaratmış gibiydi. Kadınların da uçak kullanabilmeleri, hatta havacılıkta erkeklerle yarışlara girecek kadar başarı kazanmaları çok güzeldi elbette. Ancak işte arkadaşının canını sıkan bir şeyler vardı. Düşük bir ses tonuyla şöyle cevap verdi:

“Bu, kadınlar için çok güzel bir haber! Fakat ülkemizde değil pilot olmak, hiçbir Türk kadını uçağa henüz binemedi bile... Bu hüznü verici.” Belkıs onayladığını gösterir şekilde başını salladı ve devam etti:

"Biz de bilim ve teknolojiyi yakından takip ediyoruz. Neden ülkemizin kadınları da havacılıkla ilgilenmesin? Göklerde bizim için de yer olmalı! Türk kadınının adını dünyaya duyurabiliriz, böylece birçok kadına da ilham oluruz.”

Belkıs'ın sözleri arkadaşını bir miktar umutlandırmış gibi görünüyordu. Ancak aynı düşük ses tonuyla şöyle dedi:

-Haklısın, bu konuda neler yapabileceğimizi düşünebiliriz. Bugünkü haberlerden dolayı biraz canım sıkıldı. Ordumuz zor durumdaymış, tek bir uçağa dahi çok ihtiyaçları varmış. Gördün mü?

Belkıs evet anlamında kafasını salladı, bu durum onu da üzmüştü. Arkadaşı devam etti:

-Biz ordunun uçak ihtiyacına katkıda bulunamaz mıyız?

Arkadaşının bu sorusu ve konuştukları üzerinde düşünerek sessizce yürümeye devam ettiler. Birkaç dakika sonra Belkıs'ın "Buldum!" diyen sesiyle düşüncelerinden sıyrılan arkadaş merak dolu bakışlarını Belkıs'a çevirmişti. Söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyordu. Belkıs kararlı bir ses tonuyla söze başladı:

-Derneğe gidince bu konularla ilgili düşüncelerimizi dile getirelim. Dernek üyesi arkadaşlarımızla birlikte neler yapabileceğimizi tartışalım!

Arkadaşı bu fikri çok sevmiştii. Belkıs ile yol boyunca konuştular. Konu öylesine ilgi çekiciydi ki ne ara derneğinin önüne geldiklerini bile anlamamışlardı. İçeri girdiklerinde oradaki kadınların da yurtdışındaki gelişmelerden haberdar oldukları masanın üzerinde sayfaları açık duran gazetelerden anlaşılıyordu. Belkıs hızla sandalyesine oturdu, gazetelerden birini göstererek söze girdi:

-Sevgili kız kardeşlerim! Bugün yabancı gazeteler bu pilot kadınların gökyüzündeki başarılarını yazmış. Biz de dünyadaki bilimsel ve teknolojik gelişmeleri yakından izliyoruz. Geleceğinin göklerde olduğunu görebiliyoruz. O hâlde bu ülkenin kadınları olarak neden bizler de göklerdeki yerimizi almayalım?

Dernek üyesi kadınlar Belkıs'ı büyük bir merakla dinliyordu. Hepsinin içinde mücadeleci güçlü bir kadın vardı ve heyecanları yüzlerinden okunuyordu. Belkıs sözlerine devam etti:

-Diğer yandan ülkemizin içinde bulunduğu durumdan da haberdar olduk. Ordumuzun uçağa ihtiyacı varmış. Kollarımızı bağlayıp gözlerimizi kapatarak bu duruma kayıtsız mı kalacağız?

Belkıs'ın bu sözleri salonu hareketlendirmiş; kadınlar, aralarında konuşmaya başlamışlardı. Neler yapılabileceği üzerinde tartışıyorlar, ardından dernek başkanından söz isteyerek fikirlerini yüksek sesle dile getiriyorlardı. Bu hararetli konuşmaları epeydir sessiz ve sakin bir tavırla dinlemekte olan kadınlardan biri kendisinden beklenmeyen bir ataklıkla söze girdi:

-Neden bir uçak kampanyası başlatmıyoruz? Üstelik uçakla göklerde süzülürken!

İşte aranan cevaplar bulunmuştu! Belkıs, böylesine parlak bir fikir bulan dernek üyesi kadınlara bir kez daha hayranlık duydu. Böylece hem kadınların neler başarabileceklerini gösterebilecek hem de orduya uçak hediye edebileceklerdi.

Kendisi gibi salondaki diğer üyelerin de bu fikri ne kadar beğendiklerini gören Belkıs konuşmaya başladı:

-O halde uçak almak için bir kampanya düzenleyecek ve ordumuza kadınlar olarak destek sağlayacağız. Bu kampanyayı biz kadınlar bir uçak üstünde halka duyuracağız!

Dernek üyesi kadınlar Belkıs'ın bu sözlerine alkışlarla karşılık verdi. Belkıs'ın yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşmişti. Kadınlardan biri elini kaldırarak söze başladı:

-Evet evet! Biz de uçağa binelim ve Türk kadınlarının da uçabileceğini tüm kadınlara ve dünyaya gösterelim! Bağış kampanyamızı da uçağa bindiğimiz gün başlatalım.

Bir diğeri elini kaldırarak hevesle söze girdi:

-Bunu gerçekleştirebilirsek ilk kez uçağa binmiş olacağız. Bu, tüm dünyada ses getirecek bir olay! Batıda genellikle bizim bilim, teknoloji ve dünyadaki gelişmelerden habersiz, okuyamayan, düşünemeyen, evlerine hapsolmuş kadınlar olduğumuz zannediliyor. Şimdi onlara yanıldıklarını gösterme zamanı!

Dernek üyeleri uçağa binme ve bağış kampanyası başlatma konusunda aynı fikirdeydiler. Hatta orduya bağışlamayı planladıkları uçağın adını bile kararlaştırmışlardı. Uçağa “*Kadınlar Dünyası*” adını vereceklerdi. Ancak henüz kampanyayı nasıl başlatacaklarını bulamamışlardı. Bir süredir arkadaşlarını dikkatle dinlemekte olan Belkis söz isteyerek ayağa kalktı. Tüm kadınlar merakla Belkis’a doğru baktılar. Belkis heyecanını gizlemediği ses tonuyla söze başladı:

-Elbette! Elbette! Bağış kampanyamızı duyuran küçük kartlar hazırlayacağız. Daha sonra uçağa binerek bu kartları gökyüzünden aşağı atacağız. Böylece, kısa zamanda birçok insan hem derneğimizden haberdar olup kampanyamızı duyacak hem de ülkemiz kadınlarının neler başarabileceğini tüm dünyaya göstermiş olacağız.

Kadınlar Belkıs'ın ortaya attığı bu fikri çok beğenmişlerdi. Sözlerini bitiren Belkıs onay bekler gibi bakışlarını salonda gezdirirken ön sıralardan bir ses yükseldi:

-Bravo! Yarın ilk iş fikrinizi bir heyet aracılığıyla hükümete bildirelim.

Belkıs'ın beklediği onay derneğin kurucusu ve başkanı Ulviye Hanım'dan gelmişti. Ulviye Hanım sözlerine devam etti:

-Peki ya kartları aşağıya kim atacak?

Herkes birbirine bakıyordu. Herkesin aklında tek bir soru vardı. Daha önce hiçbir Türk kadını uçağa binmemişti. Bu işe kim cesaret edebilecekti? Belkıs Şevket hemen söze girişti:

-Eğer değerli hükümetimiz de onaylarsa derneğimiz ve tüm kadınların adına bu sorumluluğu ben yüklenmeye hazırım. Türk kadınları adına ilk defa Doğu kadınlarının da Batılı hemcinslerinden geri kalmayacaklarını ispat etmek için uçağımı arz ederim!

Peki ya kartları
aşağı kim atacak ?

Bütün kadınlar Belkıs'ı cesaretinden ötürü tebrik ettiler. Belkıs çocuk çılgınlığıyla seviniyor ve oldukça memnun görünüyordu. Artık hükümetten gelecek cevabı sabırsızlıkla bekleyecekti. Eve geldiğinde büyük bir zafer için ilk adımı attığını hissederek gururla içeriye girdi. Babası tam karşısında duruyordu. Onun bu hayattaki mücadelesine inanan bir erkeğin olması Belkıs'ı şanslı ve mutlu hissettiriyordu. Yaşadığı toplumda kadınların bazı alanlarda güçlüklerle karşılaştıkları doğrudu. Henüz üniversiteye kabul edilmemişler, öğretmenlik ve hemşirelik gibi meslekler dışında devlet memuru olamamışlardı. Kadınların birçok engeli aşması gerekiyordu. Ancak Belkıs toplumda hak ettikleri değeri kazanmak için mücadele vermeye kararlıydı. Üstelik artık yalnız da değildi. Kadınların eğitime erişmelerinin önemi, çalışma yaşamına katılmalarını, meslek sahibi olmalarını, toplumsal yaşamda erkeklerle birlikte yer almalarını savunan kadınlar gün geçtikçe artıyordu. Bu düşünce Belkıs'ın içini ısıttı, dayanışma güzel şeydi. Üyesi olduğu dernek de, kadınların bu haklarını savunmak üzere kurulmuştu.

m

Babası okuryazar bilgili bir adamdı. Yurtdışı haberlerini yakından takip eder kızının da bu gelişmeleri izlemesinden, Kadınlar Dünyası dergisinde yazarlık yapmasından kıvanç duyardı. Neyse ki babası gibi kadınların haklarını savunan ve kadınları destekleyen erkekler de yok değildi. Hem kadınların önemsenmediği bir toplumun geliştiği ve ilerlediği nerede görülmüştü? Babasının:

“Hoş geldin kızım.” demesiyle bir anda düşüncelerinden sıyrılarak gülümsedi. Birlikte sofraya geçtiler. Belkıs olanları babasına anlatmak için sabırsızlanıyordu:

“-Bugün muhteşem bir fikir bulduk!” diye söze başladı. Babası Belkıs’ın fikirlerine alışkındı. Söyleyecekleri her ne ise iyi bir amacı olduğundan emindi. Belkıs gün boyunca yaşadıklarını, Dernekte aldıkları kararı bir çırpıda anlattı. Asıl haberi vermeden önce derin bir nefes aldı, başını kararlılıkla biraz daha yukarı kaldırdı ve sözlerine devam etti:

-En önemlisi ise Kadın Haklarını Savunma Derneği adına hazırladığımız bu yardım kampanyası kartlarını uçağa binerek dağıtmayı ben kabul ettim!”

Babasının buraya kadar hiçbir tepkisi olmamıştı. Ancak uçağa ilk kez binecek kadının kendi kızı olduğunu duyunca şaşkınlık dolu bakışlarla ağzından şu kelimeler dökölüverdi:

-Sen ciddi misin kızım!

Belkis gururlu bir ifadeyle onaylarcasına kafasını yukarı aşağıya salladı. Babası tekrar konuşmak için yutkundu:

-Ama daha önce uçan, uçağa binen hiçbir Türk kadını görmedim!

Belkıs kararlı bir tonda tekrar ciddileşerek yanıt verdi:

-Evet babacığım, ordumuz için yardım kampanyası başlatmakla kalmayacak, aynı zamanda memleketimizde uçan ilk kadın olacağım! Ordu için alacağımız uçağın adını da “Kadınlar Dünyası” koyacağız.

Babası ne diyeceğini bilemiyordu. Daha önce Belkıs'ın birçok mücadelesine destek olmuştu. Ancak bu seferki alışlagelmişin dışındaydı. Bunu iyi karşılamayan insanlar mutlaka olacaktı. Ama babası bunu pek umursamadı ve kızına sıkıca sarıldı. Belkıs söze başladı:

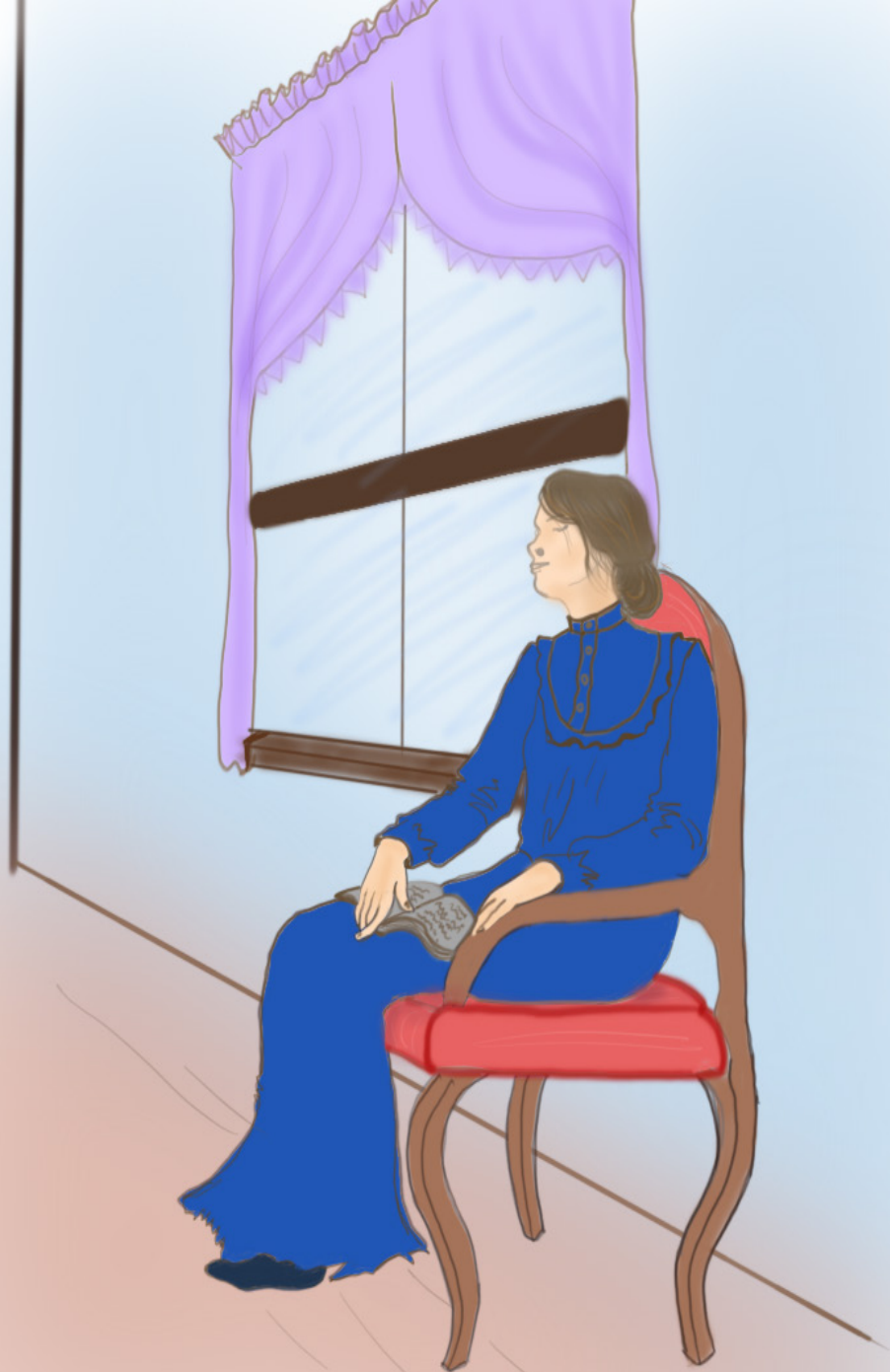
-Yalnız küçük bir onay söz konusu babacığım, eğer hükümet kabul ederse bunu başaracağız.

Yapılan yazışmalardan bir süre sonra nihayet beklenen yanıt gelmişti. Belkıs Şevket'in uçmasına izin verilmişti. Haftaya pazar, hava şartları uygun olmazsa pazartesi günü uçuş gerçekleşecekti. Belkıs'ın mutluluktan içi içine sığmıyor, uçuş gününü sabırsızlıkla bekliyordu. Nihayet cumartesi gecesine gelinmişti. Belkıs ertesi gün Dernek üyelerini taşıyan otomobillerle birlikte Havacılık Okuluna gidecekti.

Sık sık yazı odasındaki barometreyi kontrol ediyordu. Aslında çoktan uyumuş olması gerekirdi. Ancak ne mümkün! İçi tam aksine kıpır kıpırdı. Sanki bayram sabahını bekleyen çocuklar gibi sabah giyeceği kıyafetleri sandalyenin üzerine sermişti. Masanın üzerine ise içi orduya alınacak uçağın bağış kampanyasının kartlarıyla dolu örgü bir sepet koymuştu. Kartlara her baktığında kalbi hızla çarpıyordu. Belkis tekrar barometreyi kontrol etti. Off! Barometre düşüyordu... Birkaç saat sonra duyduğu gök gürültüsü sesiyle ansızın irkildi ve pencereye koştu.

"Olamaz!" dedi büyük bir hayal kırıklığıyla. Hava epeyce kötü bir haldeydi. Şiddetli yağmur ve lodos vardı. Böyle bir havada nasıl uçuş olabilirdi ki! Sabırsızlık ve heyecan duyguları yerini hayal kırıklığı ve endişeye bırakmıştı. Masaya doğru ilerledi. Sandalyeyi çekti ve yavaşça oturdu. Başını ellerinin arasına alarak kötü düşünmemeye çalıştı. Bir süre kitap okuduktan sonra sandalyenin üzerinde uykuya daldı. Pazar günü de aralıksız yağmur yağmıştı.

Fakat barometre yükselmiş, gece nihayet rüzgâr durmuş ve yağmur dinmişti. Şimşek saçan kara bulutlar gözden kaybolmuştu. Belkıs pazartesi günü havanın güzel olacağından ümitliydi. Gece defalarca yatağından kalkıp pencereden dışarıya bakmıştı.

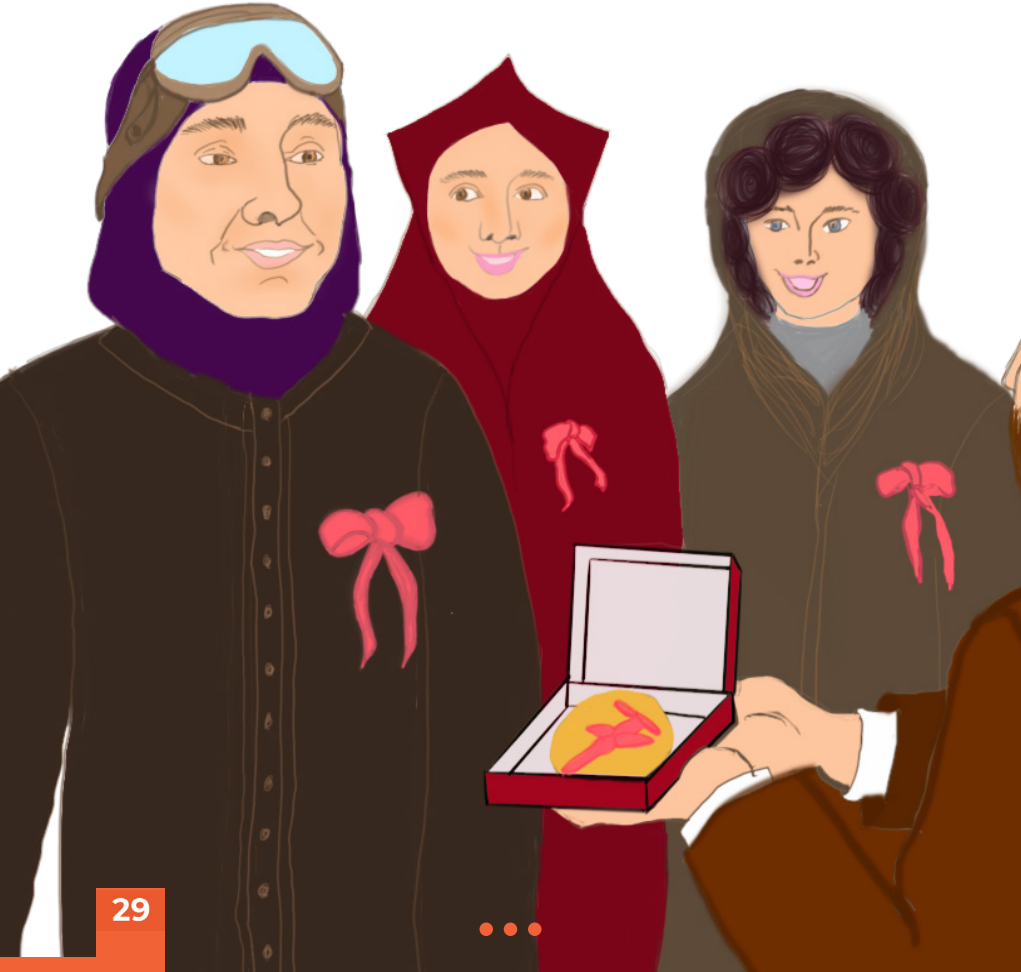
Tarih 1 Aralık 1913'tü, o sabah Belkıs uyanır uyanmaz yine pencereye yöneldi, dışarı baktığında derin bir "Ooh!" çekti. "Ne kadar güzel bir gün. Tam anlamıyla bir uçuş havası!" diye mırıldandı. O anda babası kapıyı tıklatarak içeri girdi, "Umarım iyi bir uyku çekmişsinizdir çünkü bugün büyük işler yapacaksınız. Belkıs gururlandı, derhal üzerini değiştirdi ve eşyalarını yanına alarak babasıyla evden çıktı. Onları, derneğin bayrağını ve üyelerini taşıyan kırmızı rozetlerle süslü otomobiller karşılamıştı. Tüm üyeler elbiselerine kırmızı beyaz kurdelelerden yapılmış rozetler takmıştı. Bir bayram kutlamasından farksız olan bu manzara görülmeye değerdi. Arabalarla hep birlikte Yeşilköy Havacılık Okuluna gittiler.

Okulda görevli beyefendiler tarafından Belkis ve arkadaşları iltifatlarla karşılanmıştı. Havacılık Okuluna gittiklerinde bazı arkadaşlarının da tren ile buraya geldiklerini gördü. Belkis kaç kişiyle tokalaştığını hatırlamıyordu bile. O sırada yanına Havacılık Okulu Müdürü Veli Beyefendi'nin eşi gelmişti.

Belkis'a uçak şeklinde bir gümüş göğüs iğnesi hediye etti. Bazen fotoğraflar çekiliyor, Belkis'ın heyecanı gittikçe artıyordu. Derneğindeki neredeyse herkes onu desteklemek için yanına gelmişlerdi. Bir saatlik dinlenme neşeli sohbetlerle geçti, ardından Belkis'ı nihayet uçağın yanına götürdüler. Belkis mutlulukla uçağa baktı. İşte, oradaydı... Tam karşısında duruyordu. Birazdan kendisi de o uçağın içinde olacak, Türk kadınlarının cesaretini, azmini, gücünü ve adını

tüm ülkeye hatta belki dünyaya duyuracaktı. Uçuş anı yaklaşmıştı. Belkis uçağa binmeden, uçuş esnasında şiddetle çarpan rüzgâra dayanmak için pilotların giydiği yün başlığı ve muşambayı giyiverdi. Ayrıca gözlerini koruması için verilen gözlüğü taktı. Onun bu halini gören arkadaşlarının kendi aralarındaki gülüşmelerini duyabiliyordu. İlk defa bir kadını bu halde görüyorlardı. Birisi şöyle dedi:

-Bir kadını bu kıyafetlerle göreceğim kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi!

Gülüşmeler bir müddet devam etti. Belkıs da onlara göz kırparak gülümsüyordu. Kendisi de bu kıyafetlerle çok farklı hissediyordu.

Sonunda uçuş zamanı gelmişti. Belkıs Şevket babasının elini öpüp, alkışlarla uçağa bindi, burada yine fotoğrafı çekildi ve orada toplanmış kadınlara şunları söyledi: *“Kadınlık cesur olmalı. Kutsal vatanımızı cesaret kurtarır. Kadınlık anca cesaretle yükselir.”* Askerler bir anda uçağın her iki tarafına geçip nizam aldılar. O zaman Belkıs vataniyle sonsuz gurur duymuştu. Çalışkan ve cesur Pilot Fethi Bey çevik bir hareketle uçaktaki yerine çıktı. Uçak hayli yüksekti. Bu nedenle Belkıs’ın binebilmesi için bir merdiven getirildi ve Belkıs bu merdivenden çıkarak gözlemci subay için ayrılan yere kartlarının dolu olduğu sepetiyle birlikte biniverdi. Örme olarak ağaçtan yapılmış ufak bir iskemleye ayaklarını ileri doğru uzatarak oturdu. Kumandaya benzer aleti Fethi Bey eliyle yönlendirmeye başlamıştı. Bir anda şiddetli gürültülerle pervane müthiş bir süratle dönmeye başladı.

Uçak sabırsızlandı. Olduğu yerde fırlamak hareket etmek istiyordu. Pervane müthiş bir güçle dönüyordu. Gerekli güç gelene kadar askerler uçağın kenarlarından tutuyorlardı. Nihayet Fethi Bey'in işaretleriyle askerler kenara çekilmiş uçak yerinden hareket etmeye başlamıştı. Uçağın hareketlenmeye başlamasıyla birlikte bütün dernek üyeleri ve uçuşu izleyenler bir alkış tufanı koparttılar. Otomobil gibi otuz metre kadar yerde giden uçak yavaş yavaş yükselişe geçmişti. Belkis'in yüreği ağzına gelmişti. Nihayet göklerle buluştuğu, yüreği kendisiyle birlikte çarpan tüm kadınların umutlarının göklere yükseldiği ve her zaman hayalini kurduğu o anı zihnine kazımak ister gibi etrafına baktı. Bu tüm Türk kadınları hatta Doğu kadınları için de büyük bir adımdı. Uçuş güzergâhındaki Beyoğlu'nda halk alkış tutuyor, Şişli ve Hürriyet-i Ebediye Tepesi yakınlarında da öğrenciler ve diğer kadınlar mendil sallayarak selam veriyordu. Manzara yukarıdan bambaşka görünüyordu. Tarlalar, evler, insanlar... Kendisine devasa gelen bu varlıklar şu an bir karınca boyutundaydılar. Uçak yeterince yükseldiğinde Belkis sepetine elini uzattı ve kartları İstanbul semalarından aşağıya atmaya başladı.

Yukarıdan her şeyi bir çocuk oyunundaki eşyalar gibi görüyor yüzünde bir gülümseme oluşuyordu. Belkis, zamanın başkenti İstanbul'a tepeden bakarken bir kez daha Boğaziçi'ne hayran kaldı. Öte yandan Belkis uçuşun güçlükleriyle mücadele etmek zorundaydı! Uçak o kadar hızlı ilerliyordu ki Belkis kartları almak için sepete her elini atıp dışarı uzattığında kolunu geri getirmek için hayli uğraşıyordu. Bazen de Belkis'in oturduğu yer tam makinenin yanında olduğundan, pervanenin hareketini sağlayan yağ Belkis'in gözlüklerine sıçırıyor görmesini engelliyordu. Bu yüzden sık sık gözlüklerini temizliyordu.

Belkis uçarken vücudunda bir ürperme hissetti. Hava çok soğuk geliyordu ve üşüyordu. Hâlbuki içine dört tane yün fanila giymişti. Bu esnada başının da çok üşüdüğünü hissetti. Gerçi başına keçeden külah gibi bir başlık takmış olsa da pilotta gördüğü gibi üzerine bir yün başlık sarmamıştı. Belkis sonunda sepetindeki tüm kartları İstanbul semalarından atmayı başarmıştı. Gökyüzünde bir süre daha süzöldükten sonra Havaçılık Okuluna geri döndüler. Uçağın tekerlerinin yere değmesiyle birlikte Belkis'in yüzünde bir üzüntü oluşmuştu. Hiç bitmesini istemediği bu uçuş kırk üç dakika gibi kısa bir sürede sona ermişti. Ancak neler başardığını düşününce biraz teselli buldu. Göğsüne taktığı gümüş uçak iğnesine dokunarak gülümsedi. Uçuşun ardından kampanyaya katılarak bağışta bulunanların adları Kadınlar Dünyası Dergisinde yayımlandı. Ne yazık ki kampanyada toplanan para uçak alacak miktara ulaşmamıştı. Belkis bu duruma her ne kadar üzülmüş olsa da en azından elleri kolları bağlı oturmamış, kadınlar olarak bir şekilde orduya destek olmak için çabalamışlardı. Toplanan para uçak almaya yetmese de ordunun herhangi bir ihtiyacını karşılayabilirdi.

En önemlisi de kadınlar ülkeleri için bir şeyler yapabilmişlerdi hatta bu sayede ilk kez bir kadın uçağa binebilmişti.

Belkıs'ın sergilediği cesaret tüm kadınların göğsünü kabartmıştı. Uçuştan sonra Alman gazeteci Bayan Odet Dernek üyeleriyle birlikte Belkıs'ın fotoğrafını çekerek bu fotoğrafı ve haberi görev yaptığı Alman gazetesine göndermişti. Belkıs'ın gösterdiği bu cesaret ve mücadele örneği Amerika'dan Avrupa'ya oradan Hindistan'a kadar yankılanmıştı. Hindistan'dan bir kadın derneği Belkıs'a, gösterdiği kahramanlıktan dolayı tebrik mektubu ile altın işlemeli örtülerden hediyeler yollamıştı. Belkıs Doğu kadınları adına da uçmuştu. Hindistan kadınlarından gelen bu mektup ve hediyeler o kadınları da başarıyla temsil ettiğini ve onlara ilham verdiğini göstermiyor muydu?

Belkıs ilerleyen günlerde çektiği fotoğrafların gazete ve dergilerde yayımlandığını gördü. Bir gün, Kadınlar Dünyası Dergisinde hazırladığı yazı için masasının başına oturmuşken, masanın üzerinde duran gazetelerde haber olduğunu gördü. Gazete sayfalarında kocaman harflerle kendi adı yazılmıştı!

Takip ettiği Alman gazetesinin üzerinde de kendi fotoğrafı vardı. Şöyle yazıyordu:

-“Bayan Odet uçan ilk Türk kadınının uçuş anlarını şöyle aktarıyor...”

Gözlerine inanamamıştı. Bir zamanlar Avrupalı kadınların uçuş anlarını okuduğu gazeteler şu an kendisinden yani bir Türk kadınının başarısından söz ediyordu.

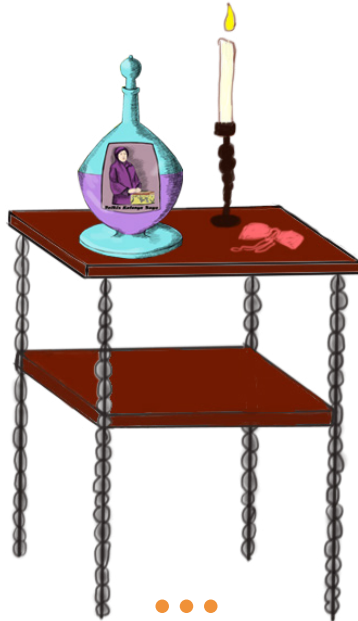
Hedefledikleri gibi Avrupa ve Amerikalılar, yani Batı da Türk kadınlarını takdir etmiş ve bu kahramanlığı alkışlarla karşılamışlardı. Dergiden ayrılıp evine doğru giderken bu düşünceler kafasında dönüp durdu. Bu, ülkemdeki kadınlar için önemli bir adım diye içinden geçirirken Belkis eve çoktan geldiğini fark etti. İçeri girer girmez gazeteden kendisinin haber olduğu kısmı keserek odadaki vitrinde Avrupalı kadınların havacılıktaki başarılarını haber veren gazete sayfasının yanına gururla koydu. Ne demişti ünlü bilge Lao Tzu: “Binlerce kilometrelik bir yolculuk bile tek bir adımla başlar.” İşte Türk kadınlarının uçuş yolculuğundaki o ilk adımı atma cesaretini Belkis göstermişti. Bugün uçağa yolcu olarak binen Türk kadını bir gün mutlaka o uçağı pilot olarak kullanacak, göklerle buluşacaktı. Belkis bundan emindi.

Dinlenmek için odasına doğru yöneldi. Odasına girdiğinde her zamanki gibi masasının üzerinde duran kolonyadan ellerine dökerek derin bir nefes aldı. Dönemin en ünlülerinden olan bu kolonyanın üzerinde kendi resmi vardı. Üzerinde şöyle yazıyordu:

“Belkıs Kolonya Suyu” Ünlü firma ürettiği kolonya şişelerini bu cesur kadının fotoğrafıyla süslemek istemiş, Belkıs da bu isteği geri çevirmemişti.

Belkıs kendisini gülümsemekten alamadı. “Kim bilir, belki bu kolonyayı döken her Türk kadını bana gelen cesarete sahip olur.” diye içinden geçirdi. Avucuna bir kez daha “Belkıs Kolonya Suyu”ndan döküp ferahlatan kokusunu derince içine çekti. Şimdi diğer mücadelelere girişmek için daha çok çalışmaya hazırdı.

- SON -

UÇ BELKİS UÇ

Uçağın hareketlenmeye başlamasıyla birlikte bütün dernek üyeleri ve uçuşu izleyenler bir alkış tufanı koparttılar. Otomobil gibi otuz metre kadar yerde giden uçak yavaş yavaş yükselişe geçmişti. Belkıs'ın yüreği ağzına gelmişti. Nihayet göklerle buluştuğu, yüreği kendisiyle birlikte çarpan tüm kadınların umutlarının göklere yükseldiği ve her zaman hayalini kurduğu o anı zihnine kazımak ister gibi etrafına baktı. Bu tüm Türk kadınları hatta Doğu kadınları için de büyük bir adımdı.

*Uç Belkıs uç,
uç ki sonsuzluğa göç!*

Kadınlar da Oradaydı!

